

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Σεπτεμβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 40

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 305)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ.

Ἐρπων ἐπὶ τοῦ πατώματος τοῦ ὑποστέγου, κατῳρθωσα νὰ φθάσω μέχρι τῆς θύρας καὶ νὰ ἐξέλθω εἰς τὸ κατὰστροφμα.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶχεν ἤδη ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ θαλαμίσκου του, καὶ συρθεὶς διὰ τῶν γονάτων, ἐπιάσθη δυνατὰ ἀπὸ μίαν σιδηρὰν ράβδον τοῦ περιπετάσματος. Παρὰ τὸν πωροῖον ἰστόν, κεφαλαί τινες ἐπρόβαλον ἀπὸ τὰς πτυχὰς τῆς καταπεσούσης προτονίδος, ὡς ἀπὸ σκηνῆς τῆς ὁποίας ἔλυσαν τὰ σχοινία. Καὶ ἀπὸ τῶν προτόνων ἐκρέμαντο ὁ Διρκ Πέτερς, ὁ Χάρδης, ὁ Μαρτίνος Χόλτ καὶ ὁ Ἐνδικόττος, μὲ τὸ μαῦρον πρόσωπον δεινῶς ἠλλοιωμένον ἐκ τοῦ τρόμου.

Ἡμὴν ἐξηπλωμένος καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα, στηρίζων τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς φλίας τῆς θύρας, διὰ νὰ μὴ γλυστρήσω ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ διαδρόμου, ὅταν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ἔρπων ἐπιπόνως, — διότι ἡ κλίσις ἦτο τοιαύτη, ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθίως, — κατῳρθωσε νὰ φθάσῃ πλησίον μου.

— Τί συνέβη, ναύκληρε; τὸν ἠρώτησα.

— Ἐπέσαμεν ἔξω, κύριε Ζώρλιγκ, καὶ πολὺ ἄσχημα! Σύγκρουσις, μὰ τί σύγκρουσις! . . . Μὲς' ἐστὶν ὁμίχλη ἓνα παγοβουνὶ ἐπέρασε ἀπὸ κοντά μας... Δέν το εἶδαμε· δέν ἐφυλαχθήκαμε... Ἰσα-ἴσα τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐδιὰλεξε τὸ ἀναθεματισμένο, διὰ νὰ κάμῃ τὴν τούμπα του. . . Καὶ καθὼς ἐξανασηκώθηκε, βρῆκε τὸν Ἀλβρανο, τὸν πῆρε καὶ σοὺ τον σήκωσε ἀπάνω, ὅπως μία χουλιάρα θὰ ἐσήκονε

ἐν αὐτὸ ἀπὸ τὸ τσουκάλι. . . Καὶ τώρα, κύριε Ζώρλιγκ, τὸ πλοῖόν μας εὐρίσκεται ἐπάνω' ἐστὶν ῥάχη τοῦ πάγου, πολλὰς ἑκατοντάδες πόδια ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀνταρκτικῆς θαλάσσης. Πῶς;

Ἦτο τῶντι ὅπως ἔλεγεν ὁ ναύκληρος. Ὅποια λύσις τρομερὰ καὶ ἀπροδόκητος! Ὁ Ἀλβρανο δὲν ἐναυάγησε προσβληθεὶς ὑπὸ δεινῆς τρικυμίας· δὲν κατεστράφη ἐξ ἐπιδρομῆς ἀγρίων ἰθαγενῶν· δὲν συνετρίβη μετὰ τῶν ὀγκοπάγων, — κίνδυνοι τοὺς ὁποίους ἐφοβούμεθα καὶ προεβλέπαμεν. Ἀλλὰ τὸ νὰ παρασυρθῇ εἰς ὕψος ὑπὸ πλωτοῦ

βουνοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ βουνὸν τοῦτο ἀνεντρέπετο καὶ βυθιζόμενον ἀνῆρχετο πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· τὸ νὰ εὐρεθῇ αἰφνης ἔξω τοῦ στοιχείου του, σχεδὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὀγκοπάγου, — ἰδοὺ λύσις τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἐφαντάζετο, οὐδεὶς προέβλεπε!

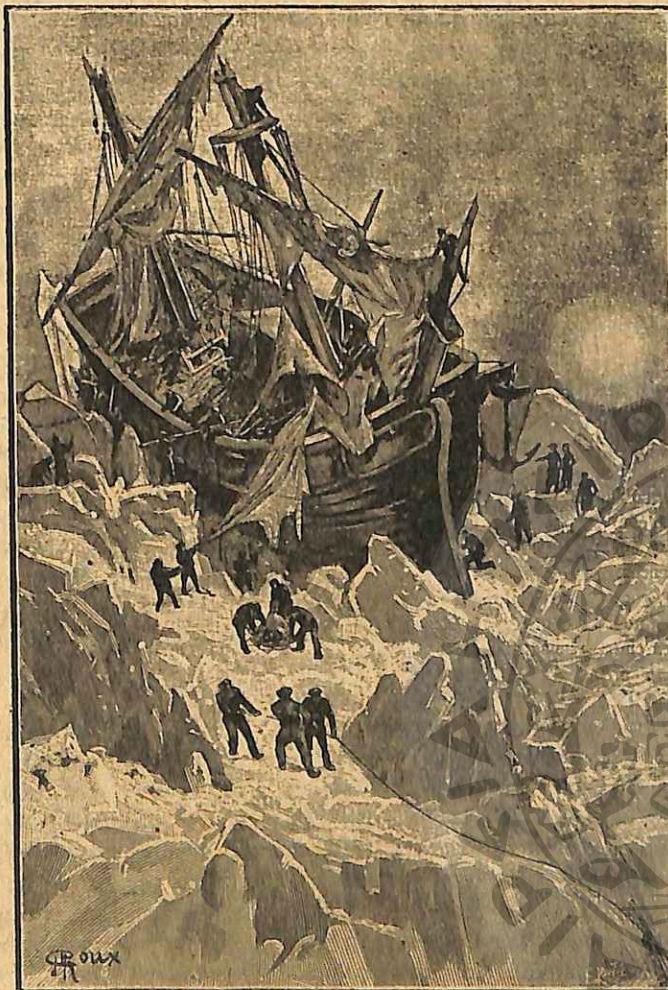
Καὶ τώρα τί θὰ ἐγίνετο; Πῶς, μὲ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα εἶχαμεν εἰς τὴν διάθεσίν μας, θὰ κατηρχόμεθα ἐκ τοῦ ὕψους ἐκείνου εἰς τὴν θάλασσαν; Τί μέτρα θὰ ἐλαμβάνοντο;

Πρὸς τὸ παρὸν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ. Ὁμίχλη ὡς λευκόφαιος πέπλος συνεκάλυπτεν ἀκόμη τὸν πάγον. Ἐκτὸς

τῆς στενῆς χαράδρας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε σφηνωθῇ ἡ γολέττα, οὐδὲν ἄλλο διεκρίνετο ἐκ τοῦ πελωρίου ἐκείνου ὄγκου, οὔτε ἡ θέσις ἐφάνετο τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στόλου τῶν ὀγκοπάγων, τοῦ πλεόντος ὁλονὲν νοτιοανατολικῶς.

Ἡ στοιχειωδεστέρα φρόνησις μᾶς ἐπέβαλλε νὰ ἐκκενώσωμεν τὸν Ἀλβρανον, διότι δὲν ἤμεθα βέβαιοι περὶ τοῦ ἀσφαλούς τῆς θέσεώς του. Μία ἀπότομος κίνησις τοῦ ὀγκοπάγου, ἠδύνατο νὰ τον ἐκτοπίσῃ καὶ νὰ τον παρασύρῃ ἕως κάτω. . . . Καὶ ἂν τὸ βουνὸν μας ὕψιστατο νῆαν ἀνατροπὴν καὶ ἐξεσφενδόνιζε τὴν γολέτταν εἰς τὸ κενόν, τίς ἐξ ἡμῶν θὰ ἐσώζετο ἀπὸ τοιοῦτον καταρῆμνισμα;

Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας, τὸ πλήρωμα ἐγκατέλειψε τὸν Ἀλβρανον καὶ διεσπάρη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὀγκοπάγου, ἐφ' οὗ ἕκαστος προσεπάθει νὰ εὕρῃ καταφύγιον, ἀναμένων νὰ σκεδασθῇ ἡ ὁμίχλη. Αἱ ἀσθενεῖς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου δὲν τὴν διεπέρων ἀκόμη, καὶ μόλις ἐβλέπαμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἐξ ἀποστάσεως δώδεκα βημάτων. Ἀρὰ γε ὅλοι οἱ ἄνδρες ἦσαν παρόντες; Ὅλοι εἶχον σωθῇ; Μήπως ἐκ τῶν εὐρισκο-

Τὸ πλήρωμα ἐγκατέλειψε τὸν Ἀλβρανον καὶ διεσπάρη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὀγκοπάγου. . . (Σελ. 313, στήλ. γ')

μένων επί του καταστροφώματος, κατά την στιγμήν τῆς καταστροφῆς, παρέρυθον κανείς καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ;

Κατὰ διαταγὴν τοῦ πλοίαρχου, ὁ Τζέμ Βέστ ἀνέγνωσε τὸν καταλογόν. Πέντε ἐκ τῶν ἀνδρῶν μας δὲν ἀπεκρίθησαν παρῶν : ὁ ναύτης Δράπ καὶ τέσσαρες ἐκ τῶν νεοσυλλέκτων τῆς Φαλκλάνδης, ἦτοι δύο Ἀγγλοὶ, εἰς Ἀμερικανὸς καὶ δύο Φουεγιανοί.

Ἦσαν λοιπὸν τὰ πρῶτα θύματα τῆς ἐκστρατείας μας ; . . . Οὕτως ἐφαίνετο τῶντι, διότι εἰς μάτην τοὺς ἐκράξαν, εἰς μάτην τοὺς ἐζήτησαν παντοῦ... Καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς ὁμίλης, αἱ ἐρευναὶ ὑπῆρξαν ἐπίσης μάταιαι. Ὡ, βεβαίως εἶχον πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν ! Καὶ ἴσως οὐτε τὰ πτώματά των δὲν θάνευρίσκοντο ποτέ, τὰ ὅποια τὸ ρεύμα θὰ παρέσυρεν ἤδη μακράν ! . . .

Καὶ ἐνῷ τὰς καρδίας μας ἐπλήρου θανάσιμος λύπη, ἀντήχησεν ἐξαίφνης μία φωνή—ἡ φωνὴ τοῦ Μαρτίνου Χόλτ :

— Ὁ Χῆρνε ;

Ναί . . . τί εἶχεν ἀπογίνῃ ὁ Χῆρνε, τὸν ὅποιον εἶχαμεν λησμονήσῃ ἐγκαθηριγμένον εἰς τὸ στενὸν κελλίον τοῦ κύτους ; . . .

Ὁ Τζέμ Βέστ ὤρμησε πρὸς τὴν γολέτταν, ἀνερριχθῇ ἐπ' αὐτῆς καὶ κατήλθεν εἰς τὸ κύτος. . . .

Μολοντόι ὁ κακὸς δαίμων τοῦ πλοίου ὀλίγον ἤτο ἄξιος συμπαθείας, ἀνεμέναν ὅλοι με ἀγωνίαν. . . . Ἐπιτέλους ὁ ὑποπλοίαρχος ἀνέφανε ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Χῆρνε. Εὐτυχῶς τὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκειτο ὁ ὑποναύκληρος, εἶχε μείνῃ ἀπρόσβλητον. Καὶ κατελθὼν ἐκ τοῦ πλοίου, σῆος καὶ ἀνέρας, ἠνώθη μετὰ τῶν συντρόφων του, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπαύσαμεν προσέχοντες εἰς αὐτόν.

Ἦδη σκεδασθείσης ἐντελῶς τῆς ὁμίλης, ἠδυνήθημεν νὰ ἐκτιμῶμεν τὸ μέγεθος τοῦ ὀγκοπάγου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπεκαθήμεθα, ὡς μυταὶ ἐπάνω εἰς τούραν, ἐνῷ ἡ γολέττα μας δὲν θὰ ἐφαίνετο ἀπὸ κάτω μεγαλητέρα ἀπλῶ ἀκατίου !

Ὁ ὀγκόπαγος οὗτος, ἡ περίμετρος τοῦ ὁποίου θὰ ὑπερέβαινε βεβαίως τὰς τριακοσίας ὀργυίας, εἶχεν ὕψος ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα περίπου ποδῶν. Ἐπομένως τὸ ὑπὸ τὴν θάλασσαν μέρος αὐτοῦ θὰ ἐξετείνετο εἰς βάθος τετραπλάσιον ἢ καὶ πενταπλάσιον, ὀλόκληρος δὲ θὰ ἐζύγιζεν ἑκατομμύρια τόνων. Διαβρωθείσης βαθμὴδὸν τῆς πρώτης βάσεώς του, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν θερμότητων ὑδάτων, ἠλλοιώθη τὸ σχῆμά του καὶ μετετοπίσθη τὸ κέντρον τῆς βαρύτητός του, ἐπομένως ἡ ἰσορροπία ἔπρεπε νὰποκατασταθῇ δι' ἀποτόμου ἀνατροπῆς, ἡ ὁποία ἔφερεν ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς

θαλάσσης, ὅ,τι πρὶν εὐρίσκετο κάτωθεν αὐτῆς. Εἰς τὴν τοῦ μ π α ν αὐτὴν εὐρέθη Ἰσα-Ἰσα ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς, καὶ — κατὰ τὴν φρασολογίαν τοῦ Οὐρλιγκερλῆ, — ἐσηκώθη ἐπάνω, ὅπως θὰ ἐσηκόνετο ἐ ν α ὕ γ ὁ μ ἐ τ ῆ χ ο υ λ ι ἄ ρ α. Ἀπειράριθμοι ὀγκόπαγοι ἀναποδογυρίζονται οὕτως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν πολικῶν θαλασσῶν, ἀποτελοῦντες ἓνα τῶν μεγαλητέρων κινδύνων ἐξ ὧν ἀπειλοῦσι τὰ πλοῖα.

Ἡ γολέττα μας εἶχε καθήσῃ ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ ὀγκοπάγου, κεκλιμένη δεξιᾷ, με ἀνυψωμένην πρύμνην καὶ με χαμηλωμένην πῶραν. Ἐροδοῦμεθα, ὡς εἶπον, μήπως με τὴν παραμικροτέραν δόνησιν, ἤθελεν ὀλισθήσῃ διὰ τοῦ πρυγνοῦς τοῦ ὀγκοπάγου, μέχρι τῆς θαλάσσης. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι εἶχεν ὑποστῇ ἀρεκτα μεγάλας ζημίας. Ἐθραύσθησαν ἐπάνω ἱστοὶ καὶ κερατὰ, παρέρυθον ἱστία, συνετρίβη τὸ δρύφακτον τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, τὸ δὲ μαγειρεῖον, τὸ ὅποιον, ὡς γνωρίζετε, ἦτο καθηλωμένον παρὰ τὴν βάσιν τοῦ πρυγνοῦ ἱστοῦ, ἔθραυσε τὰ δεσμά του καὶ ἐκυλίσθη μέχρι τῆς θύρας τοῦ ὑποστέγου. Ἀλλὰ τὸ μεγαλητέρον δυστύχημα εἶνε ὅτι, ἐκ τῶν δύο λέμβων τοῦ Ἄ λ β ρ α ν ο υ, ἀπέμεινεν ἤδη μόνον μία, διότι ἡ πρὸς τὰ δεξιᾷ εἶχε συνετρίβῃ κατὰ τὴν σύγκρουσιν. Τούλάχιστον ἡ σωθεῖσα ἦτο ἡ μεγαλητέρα, καὶ ἔπρεπε πρὸ παντός νὰ τὴν θέσωμεν ἐν ἀσφαλείᾳ, διότι αὐτὴ ἴσως θὰ ἦτο τὸ μόνον μέσον τῆς σωτηρίας μας. . . . Διότι τί ἄλλο εἶχαμεν νὰ πράξωμεν ; Νὰ ρίψωμεν τὸν Ἄ λ β ρ α ν ο ν εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ τὸν ἀποδώσωμεν εἰς τὸ στοιχεῖον του ; Πρῶτον ἡ κατέλκυσιν αὐτὴ θάπῃτε ἐπίπονον καὶ πολυχρόνιον ἐργασίαν διότι ἐπρόκειτο νὰ ὀρυχθῇ ἐν εἶδος κοίτης, ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου εὐρίσκετο ἡ γολέττα, μέχρι τῆς βάσεως τοῦ ὀγκοπάγου. Ἐπειτα πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἂν δὲν ἤμεθα βέβαιοι πρῶτον ὅτι αἱ ζημίαι τοῦ σκάφους ἦσαν ἐπανορθώσιμοι, καὶ ὅτι δὲν ἐμελλε νὰ βυθισθῇ εὐθὺς ὡς ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν ;

Ὅπως δὲ ποτε, ἔπρεπε νὰ μείνωμεν ἀκόμη ἐπὶ τοῦ ὀγκοπάγου. Εὐτυχῶς ἡ ἀνατολικὴ αὐτοῦ πλευρὰ, πολὺ εὐδατοτέρα τῆς δυτικῆς, ἐσηκμάτιζεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μικρά τινὰ ὀροπέδια, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἦτο εὐκόλος μία πρόχειρος κατασκήνωσις. Ἀλλὰς τε ὁ ὀγκόπαγος ἐφαίνετο ἀσφαλῆς ἐπὶ τῆς νέας του βάσεως ἐφ' ὅσον τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος εὐρίσκετο κάτωθεν τοῦ ἐπιπέδου τῆς παράλλου γραμμῆς, δὲν ἔπρεπε νὰ φοβούμεθα νῆαν ἀνατροπῆν.

Ἀμέσως προέβημεν εἰς λεπτομερῆ ἐπιθεώρησιν τοῦ σκάφους, ἡ ὁποία διήρκεσε δύο ὥρας. Ἐκ ταύτης προέκυψεν

ὅτι αἱ ζημίαι μας ἦσαν ὀλίγον σημαντικαὶ καὶ ὅτι εὐκόλως ἐθεραπεύοντο. Ἐν πρώτοις τὰ κάτω μέρη τῶν ἱστῶν διετηροῦντο λαμπρὰ καὶ ἡδυνάμεθα νὰ τα μεχειρισθῶμεν. Ἡ δὲ βλάβη τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, τὴν ὁποίαν ἐφραταζόμεθα μετὰ γὰλιν, ἀπεδείχθη ὅλως ἐξωτερικὴ. Ἀπὸ μέσα ὁ σκελετὸς δὲν ἐπειράχθη διόλου δοκοὶ καὶ ξυλῶματα εἶχον μείνῃ ἀνέπαφα. Τὸ πλοῖόν μας, ἐπιτηδὲς ναυπηγηθὲν διὰ νὰ ταξιδεύῃ εἰς τὰς πολικὰς θαλάσσας, ἀντέσχεν εἰς σύγκρουσιν, ἡ ὁποία θὰ ἐθρυμάτιζεν ἄλλο πλοῖον, ὀλιγώτερον στερεόν.

Οὕτως ἀπεφασίσθη ἡ κατέλκυσις ; τοῦ Ἄ λ β ρ α ν ο υ. Μετὰ τὸ πρόγευμα, οἱ ἄνδρες θὰ ἤρχίζον τὰς προκαταρκτικὰς ἐργασίας. Πρὸ τούτου ὅμως παρετρήθη ἐν φαινόμενον περιεργον καὶ ἀνεζήτητον. Ὁ ὀγκόπαγος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκειτο, δὲν ἐπλεε... Τὸ παρετρήθη ἐν φαινόμενον περιεργον καὶ ἀνεζήτητον. Ὁ ὀγκόπαγος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκειτο, δὲν ἐπλεε... Τὸ παρετρήθη ἐν φαινόμενον περιεργον καὶ ἀνεζήτητον.

— Τὸ παγοδοῦν δὲν κινεῖται πλέον, εἶπεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς καὶ ἴσως νὰ μὴν ἐκινήθῃ καθόλου ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποῦ ἐπῆρε τὴν τούμπα. . . .

— Ναί, εἶπεν ὁ Τζέμ Βέστ καὶ ἀπόδειξις ὅτι τὰ ἄλλα ποῦ περνοῦν, τὸ ἀφίνουν ὁπίσω.

Ἡ ἀπλουστερά ἐξήγησις τοῦ φαινομένου εἶνε, ὅτι ἡ νέα βάσις τοῦ ὀγκοπάγου συνήντησε κάτω πυθμένα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσεκολλήθη ἡ δὲ προσκόλλησις αὕτη πιθανῶς θὰ ἐξηκολούθει, ἐφ' ὅσον τὸ ἔξω τοῦ ὕδατος μέρος δὲν ἠλλοιοῦτο, με κινδυνον νέας ἀνατροπῆς.

Ὅπως δὲ ποτε ἡ περιστάσις ἦτο σοβαροτάτη Νέσι καὶ ἀνυπολόγηστοι κίνδυνοι μᾶς ἠπειλοῦν ἐκ τῆς ἀκινησίας ἐκείνης. . . . Καὶ ἰδοὺ πῶς εὐρέθημεν ἐξαίφνης μετὰ τριήμερον περιπετειώδη πλοῦν ! Περὶ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ Ἀρθούρου Πύμ οὔτε λόγος, τῶρα πλέον μόνον περὶ τῆς ἰδικῆς μας σωτηρίας ἔπρεπε νὰ συλλογισώμεθα. . . . Καὶ ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους, θὰ ἦτο παράδοξον ἂν ἐπιτέλους τὸ πλήρωμα ἐστασίαζεν, ἀνὴρ ἐπὶ κρυπτεν εἰς τὰς παρορμήσεις τοῦ Χῆρνε, ἂν ἐζήτηι εὐθὺς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς του — καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ ἐμέ, — διὰ τὰς συμφορὰς καὶ διὰ τὰς ἀπωλείας ;

Περὶ τούτου συνεσκέποντο ἡδὴ ὁ Ἄν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ Βέστ. Οἱ ἐκ Φαλκλάνδης νεοσυλλεκτοὶ ἦσαν τῶρα τὴν ἀπώλειαν τῶν τεσσάρων συντρόφων (μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν τεσσάρων συντρόφων) δεκαπέντε ἐν ὅλῳ ἡμεῖς ἤμεθα δεκαεπτεῖς, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ μιγάδος. Ἐπομένως ἐκεῖνοι ἀπετέλουν καὶ πάλιν τὴν πλειοψηφίαν, ἐκτὸς δὲ τούτου, καὶ ἀρκετοὶ ἐκ τῶν παλαιῶν πιθανόν, ἐν περιπτώσει στάσεως, νὰ συνετάσσοντο μετὰ τοὺς νεοσυλλεκτοὺς. Καὶ τίς οἶδεν ἂν δὲν εἶχον σκοπόν, ὡθούμε-

νοὶ ἐκ τῆς ἀπελπισίας, νὰ καταλάβουν διὰ τῆς βίας τὴν μόνην λέμβον, ἡ ὁποία μᾶς ὑπελείπετο, καὶ νὰ πέλθουν δι' αὐτῆς πρὸς βορρᾶν, ἐγκαταλείποντες ἡμᾶς ἐπὶ τοῦ ὀγκοπάγου ; Ἐκ τούτου ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξασφαλίσεως καὶ τῆς συνεχοῦς ἐπιτηρήσεως τῆς λέμβου.

Ὁ πλοίαρχος Ἄν Γκὺ, — ὁ ὅποιος, ἐνῷ πρὶν ἐνεπιστεῦστο τὰ πάντα εἰς τὸν Τζέμ Βέστ, τῶρα εἶχεν ἀναλάβῃ πᾶσαν τὴν διεύθυνσιν αὐτὸς προσωπικῶς, — συνεκάλεσε τοὺς ἄνδρας τοῦ Ἄ λ β ρ α ν ο υ καὶ τοὺς εἶπεν :

— Ἐν πρώτοις θὰ σας ὁμιλήσω περὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐχάθησαν. Ναί, πέντε ἐκ τῶν συντρόφων σας ἐχάθησαν κατὰ τὴν στιγμήν τῆς καταστροφῆς. . . .

— Ὡς νὰ χαθῶμεν καὶ ὅλοι οἱ ἐπίλοιποι, ἐδῶ ποῦ μας ἐσύρατε μετὰ τὸ σταυρὸ ! εἶπεν ὁ Χῆρνε, ὁ ὁποῖος ἴστατο ἐπὶ κεφαλῇς τῶν συντρόφων του.

— Σιωπῇ, Χῆρνε ! ἀνέκραξεν ὁ Τζέμ Βέστ ὠρὸς ἐξ ὀργῆς. Σιωπῇ... εἰ δὲ μή..

— Ὁ Χῆρνε εἶπεν ὅτι εἶχε νὰ εἰπῇ, ὑπέλαβε ψυχρῶς ὁ Ἄν Γκὺ, τὸν παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴ με διακόψῃ πλέον.

Κατόπιν ἀποκαλυφθεὶς, ἐν στιγμῇ ἄκρας συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν ὅλοι ἡσθάνθημεν βαθύτητα, ὁμιλήσεν οὕτω :

— Ἀς προσευχηθῶμεν ὑπὲρ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀπέθανον κατὰ τὴν κινδυνώδη αὐτὴν ἐκστρατείαν, τὴν ὁποίαν ἐπεχειρήσαμεν ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας. Ἀς παρακαλέσωμεν τὸν Θεὸν νὰ εἰσακούσῃ τὴν παράκλησίν μας καὶ νὰ τοὺς ἀνταμείψῃ ἐπαξίως, δι' ὅτι ἔκαμαν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν των ! Ναῦται τοῦ Ἄ λ β ρ α ν ο υ, γονυπετήσατε !

Ὅλοι ἐγονάτισαν ἐπὶ τοῦ καίγου καὶ ψίθυρος προσευχῆς ἀνῆλθε πρὸς τὸν οὐρανόν. Μετὰ τούτου ὁ πλοίαρχος ἔδωκε τὸ σύνθημα καὶ ἠγέρθημεν.

— Καὶ τώρα ἂς φροντίσωμεν περὶ τῶν ζώντων ! ὑπέλαβεν ὁ Ἄν Γκὺ. Ἀναλαμβάνω ὑπ' εὐθύνην μου τὴν γενικὴν σωτηρίαν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἀπαιτῶ νὰ με ὑπακούσετε ὅλοι, ἵνα δὲ ἂν δώσω διατάγας. Προσεῇτε, διότι δὲν θὰ ὑποκύψω ἐνώπιον οὐδενός, δὲν θάνεχθῶ τὴν ἐλαχίστην ἀπειθείαν, τὸν ἐλάχιστον δισταγμόν. . . . Ἰδοὺ τὸ πλοῖόν μας ! Θὰ το ρίψωμεν πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν. Εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι ὁ πλοίαρχος ! Ἀλλοίμονον εἰς ὁποῖον τὸ λησμονήσῃ !

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, γενομένης τῆς καταμετρήσεως διὰ τῶν ἐργαλείων, τὰ ὁποία εὐτυχῶς δὲν ἐβλάδην, εὐρέθημεν ὡς ἐξῆς : Νότιον πλάτος : 88°55'.

— Δυτικὸν μήκος : 39°12'.

Ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς ἀπεῖχε μόνις μίαν μοῖραν καὶ πέντε πρῶτα λεπτά — ἦτοι ἐξήκονταπέντε μίλλια, — ἀπὸ τοῦ Νοτίου Πόλου.

(Ἐπεται συνέχεια) Γ. Γ. ΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΠΟΓΙΑΣ ΤΩΝ ΣΚΥΛΙΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Μ π ο γ ι α ς
τ ὠ ν Σ κ υ
λ ι ὠ ν — ὁ
πως ἐδάπτι
σεν ὁ ἀθηναῖ
κὸς λαὸς τὸν
ἀνθρωπον τῆς
Ἀστυνομίας,
ὁ ὁποῖος ἐρ
γον ἔχει νὰ
συλλαμβάνῃ
τοὺς ἀδεσπό
τους σκύλους,

— περιφέρει καὶ πάλιν ἀνὰ τὰς συνοικίας τὴν ἀπαισίαν του τοιμπίδαν καὶ τὸ ἀπαίσιον κάρρον του. . . . Φόβος καὶ τρόμος καὶ ἀναστάσεις, ἀφ' ὅπου διέρχεται, καὶ πρὸ πάντων ὅπου σταματᾷ. Κρότοι θυρῶν κλειομένων βιαίως καὶ παραθύρων ἀνοιγομένων... ἀλλαλαγμοὶ ἀγιοπαίδων παιδοτρότων. . . . γουγιόματα σκύλων ὀργίλων ἢ ἐντρόμων... φωναὶ ὀξεῖαι γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι μετ' ἐξάλλου σπουδῆς καλοῦν τοὺς πολυπότους σκύλους των. . . . κραυγαὶ ἐρίδων. . . . ἐπιφωνήσεως καὶ ὀλοφυρμῶν. . . . καὶ ἐπὶ τέλους τὸ σπαρακτικὸν οὐρλιάσμα τοῦ δυστυχῆς ζώου, τὸ ὅποιον συνεληφθῇ ἡδὴ μετὰ τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον καὶ ἀπάγεται πρὸς τὸ κάρρον καὶ... ἴσως πρὸς τὸν θάνατον.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι πολλάκις αὐτὰς τὰς ἡμέρας σὰς ἀνησύχησεν ἡ θυροβώδης σκηνὴ καὶ σας ἔκαμε νὰ τρέξετε εἰς τὸ παράθυρον, διὰ νὰ ἰδῇτε τί συμβαίνει. Φαντάζομαι δὲ τὴν συγκίνησίν σας, ἂν ἔτυχε νὰ ἔχετε καὶ κανένα σκυλάκι ἀγαπημένον, τὸ ὅποιον τὴν στιγμήν ἐκείνην δὲν εὐρίσκετο πλησίον σας ἐν ἀσφαλείᾳ. . . . Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν κυνοφίλων αὐτῶν ἂν δὲν εἴσθε, ἀδύνατον νὰ μὴ σας ἐπείραξε τὰ νεῦρα καὶ νὰ μὴ σας ἐπλήγωσε τὴν εὐαισθησίαν ὁ σκληρὸς τρόπος, μετὰ τὸν ὁποῖον συλλαμβάνονται οἱ δυστυχεῖς σκύλοι, καὶ ἡ ἐκφρων λύπη τὴν ὁποίαν ἐκδηλοῦσι τότε οἱ κύριοι των—ὅταν μάλιστα εἶνε νεαραὶ κυραὶ ἢ δεσποινίδες ! Πραγματικῶς, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀστυνομικοῦ αὐτοῦ μέτρου, ἀντιτίθεται ἡ μεγαλητέρα τρυφερότης πρὸς τὴν μεγαλητέραν σκληρότητα. Εἶνε γνωστὸν με πόσον ζωηρὰ συμπάθειαν ἀγαποῦν τὰ σκυλάκια των οἱ κύριοι των καὶ αἱ κυραὶ των, καὶ πόσον ἄξια εἶνε πολλάκις τοιαύτης ἀγάπης τὰ νοήμονα, τὰ πιστὰ καὶ ἀφωσιωμένα αὐτὰ ζῶα ! ἐπίσης εἶνε γνωστὸν πόσον πληγόνει καὶ ἐξεγείρει τὴν ψυχὴν οἰαδὴ—

ποτε βία καὶ σκληρότης κατὰ πλάσμα—

τος ἀσθενοῦς καὶ ἀνυπερασπίστου, εἴτε ζῶν εἶνε, εἴτε ἀνθρωπος. Διὰ τοῦτο ὁ τρόμος καὶ ἡ ἀπελπισία τῶν τρυφερῶν κυνοφίλων, τὰ θρηνηδὴ οὐρλιάσματα τοῦ σκύλου, ὁ ὁποῖος σπαίρει συσφιγόμενος ὑπὸ τῆς σιδηρᾶς κυνάγκρας, τὸ ἄγριον ἐκεῖνο κάρρον μετὰ τὸν σιδηροῦν κλωβόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου συνωθοῦνται ἐντρομα, πληγωμένα, πονοῦντα, ἀλλὰ, τόσα σκυλιά, — μικρὰ ἢ μεγάλα, εὐμορφα ἢ ἄσχημα, καθάρὰ ἢ λερωμένα, πλούσια ἢ πτωχὰ, ὅμοια ὅλα ὑπὸ τὸ κράτος τῆς κοινῆς δυστυχίας, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἐκδορᾶς, ἡ ὁποία τὰ περιμένει εἰς τὴν ἀστυνόμεν, — εἶνε θέαμα τὸ ὁποῖον μᾶς διαθέτει πᾶν ἄλλο ἢ εὐαρέστως καὶ τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει νὰ σχηματίζωμεν τὴν χειροτέραν ἰδέαν περὶ τῆς ἀνθρωπίνης εὐσπλαγχνίας καὶ δικαιοσύνης. Διότι ἐπὶ τέλους, τί κακὸν ἔκαμεν ἡ μικροῦλα ἐκείνη δεσποινίς, διὰ νὰ σπαραχθῇ τόσον, βλέπουσα ἀπαγόμενον τὸ λατρευτὸν τῆς σκυλάκι, — ἡ τί ἐγκλημα διέπραξε τὸ δυστυχισμένον αὐτὸ διὰ νὰ στερηθῇ διαμῖς τῆς κυρίας του, τῆς ἐλευθερίας του, τῆς ζωῆς του καὶ... τοῦ δερματός του ;

Καὶ ὅμως ! Πόσα διδακτικὰ εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ συμπεράνῃ καὶ ἀπὸ τὰ ἀπλούστερα καὶ ἀπὸ τὰ κοινότερα πράγματα ! . . . Ὁ «μπογίας τῶν σκυλίων» ὁ ἀπάνθρωπος αὐτὸς καὶ μισητὸς εἰς ζῶα καὶ εἰς ἀνθρώπους, τί ἄλλο εἶνε παρὰ ἐκτελεστὴς ἐνὸς νόμου, καὶ ἐπομένως ὠρλιάσμιος, ἀναγκαῖος καὶ... σεβαστός ; Τὸ ἔργον του, τὸ ἐκ πρώτης ὄψεως σκληρὸν καὶ ἄδικον, ἂν το καλοσυλλογισθῇτε, εἶνε ἔργον ὑψίστης εὐσπλαγχνίας καὶ δικαιοσύνης. Ἄν δεικνύεται σκληρὸς καὶ ἄδικος πρὸς τοὺς σκύλους καὶ πρὸς τοὺς κυρίους των, εἶνε ὅμως εὐσπλαγχνος καὶ δίκαιος πρὸς ὁ λ η ν τ ῆ ν κ ο ι ν ω ν ῖ α ν. Ἐφαρμόζει μίαν διαταγὴν, ἡ ὁποία πλοῦν ἔχει νὰ προστατεύῃ τὴν δημοσίαν υγίαν. Δὲν ἀφίνει εἰς τοὺς δρόμους ἀδεσπότους καὶ ἐλευθέρους σκύλους. Καὶ συλλαμβάνων κάθε τοιοῦτον, ὁ ὁποῖος θὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ ἄκρον τῆς τοιμπίδας του, ἐμποδίζει τοὺς κυρίους των ἀπὸ τὸ νὰ τοὺς ἀφίνουν ἐξῶ χωρὶς σφίμωτρον ἢ χωρὶς ἀλυσίδα. . . . Ἐπιβάλλει δηλαδὴ διὰ τῆς βίας τὸ διατεταγμένον, τὸ πρέπον, τὸ συμφέρον εἰς ὅλην τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σκύλων. Σκληρὸς ὁ νόμος—ἀλλὰ νόμος !

Βλέπετε ὅτι τὰ πράγματα δὲν εἶνε πάντοτε ὅπως φαίνονται. Ἡ μικρὰ ἐκείνη δεσποινίς, ἡ ὁποία λατρεύει τὸ σκυλάκι της, ὅσον μικρὰ, ὅσον τρυφερὰ, ὅσον συμπαθὲς καὶ ἂν εἶνε, ἀποτελεῖ μέρος τῆς κοινωνίας καὶ ἔχει καθήκοντα καὶ υποχρεώσεις. Ἐν τῶν καθηκόντων τούτων—τὸ ὀρίζει ἡ ἀστυνομικὴ διάταξις, — τῆς ἀπαγορεύει νὰ φέρῃ τὸ σκυ-

λάκι της έξω χωρίς δεσμόν και χωρίς φώματρον. Τὸ ἐτήρησε; Δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτε; εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν δικαιωμάτων της, χωρίς νὰ παραβιάσῃ τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων. Δὲν το ἐτήρησε; Ἐφάνη ἀπρόσεκτος ἢ ἀνυπότακτος καὶ ἄφησε τὸ σκυλάκι της νὰ ἐξέλθῃ ὅπως τοῦ ἤρεσεν; Ἐ, τότε ἐξήλθεν ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν δικαιωμάτων της καὶ ἤρχισε νὰ παραβιάσῃ τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων. Καὶ ὁ νόμος θὰ ἔλθῃ ἐναντίον της, καὶ θὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τοῦ ἀδικήματός της. Τὸ σκυλάκι της θὰ συλληφθῇ, θὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, καὶ ἐκτὸς τοῦ σπαραγμοῦ τὸν ὁποῖον θὰ της προξενήσῃ, θὰ πληρώσῃ καὶ πρόστιμον διὰ νὰ το πάρῃ ὀπίσω.

Ἄλλως τὸ σκυλί θάποθάνῃ. . . Ἐ, τώρα πλέον δὲν σας φαίνεται δίκαιον αὐτό; Καὶ διὰ νὰ σας ἡσυχάσω ἐντελῶς, σὰς πληροφορῶ, ὅτι τὰ συλλαμβανόμενα σκυλιά φρονεῦνται πρῶτα διὰ στρυγνίνης καὶ κατόπιν ἐκδέρονται. Δὲν ἐκδέρονται δηλαδὴ ζωντανά, ὅπως ἐξεδάρῃ ἄλλοτε ὁ Μαρσύας ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ ἐξημμένη φαντασία τῶν κυνοφίλων ἐπλασε δι' αὐτὰ ἕνα τοιοῦτον φρικώδη θάνατον — διὰ νὰ κινηθῇ ἱσως περισσότερον ἡ κοινὴ συμπάθεια πρὸς τὰ ἀγαπητὰ των ζῶα — ἀλλ' ἡ διάδοσις εἶνε ψευδής, ὅπως καὶ ἡ περὶ τῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα συλλαμβάνουν δῆθεν οἱ Ἑβραῖοι καὶ τα βάζουν εἰς ἕνα βαρέλι με καρφιά. . .

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

ΙΩΑΝΝΑ Ν ΜΑΡΚΕΤΤΗ

Βραβευθεῖσα εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς.
(Ἰδε φυλλάδιον 14ον, σελ. 108).

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ROBINSONES ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 308)

— Πάρα πολὺ, κύριε! ἀπήντησεν ἡ Μηλιά. Ἀληθινὰ λοιπὸν αὐτὸς ὁ Κολόμβος ἀνεκάλυψε νέαν γῆν;

— Δηλαδὴ ἐν νέον μέρος τῆς γῆς μας, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Αὐτὸ συνέβη κατὰ τὸ 1492. Τότε ἀκόμη δὲν ἐγνώριζαν ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλη ἡπειρος, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡ ἡπειρος αὕτη ὠνομάσθη Ἀμερικὴ, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ θαλασσοπόρου, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθησε τὰς ἐρεῦνας τοῦ Κολόμβου. Ἀδικον πρᾶγμα! διότι ἡ Ἀμερικὴ εἶχε πιά ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ τὸν προκατόχον του.

— Καὶ διατί ἐγένεν αὕτη ἡ ἀδικία;

— Διότι, παιδί μου, ἡ δικαιοσύνη εἶνε πολὺ σπάνιον πρᾶγμα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον! . . . Παράδειγμα ὁ Κολόμβος, τὸν ὁποῖον ὁ Φερδινάνδος, ποῦ ἐβασίλευε τότε εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἄφησε νὰποθάνῃ πτωχὸς καὶ ἔρημος . . . εἰς τὴν Σεβίλλην τῷ 1506.

— Ὡστε λοιπὸν ἡ ἀνακάλυψις του δὲν ἦτο πολὺ σπουδαία, ἀφ' οὗ δὲν τον ἀντήμευσαν;

— Ἀπεναντίας σπουδαιοτάτη διὰ βασε καὶ θὰ ἰδῇς.

Ἡ Μηλιά ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ πάλιν τὴν διέκοψε, διὰ νὰ κούσῃ τὸν κ. Δούμανην, ὁ ὁποῖος τῆς ἐξηγοῦσε πότε τοῦτο πότε ἐκεῖνο, καὶ τὴν ἐρωτοῦσε διάφορα πράγματα, περιέργως νὰ βλέπῃ τί ἐντύπωνιν ἑκαμναν εἰς τὴν μικράν του ἀναγνώστριαν αἱ περιπέτειαι τοῦ Κολόμβου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπέρασεν ἡ βραδυά, χωρίς νὰ τὴν ἐννοήσουν.

— Ξεύρεις ὅτι πλησιάζει ἡ ὥρα ἐνδεκα; εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Εἶνε καιρὸς νὰ πλαγιαίσουμε.

— Καλὴ νύκτα σας, κύριε! εἶπεν ἡ Μηλιά ἐγειρομένη.

Ἀναψεν ἕνα κερί καὶ ἔχαιρέτισε με βαθεῖαν ὑπόκλισιν τὸν κύριόν της.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ποῦ ἐφλυάρησα τόσο καὶ σας ἐκούρασα.

— Δὲν με ἐκούρασε καθόλου ἀπὸδειξίς ὅτι θὰ σε καλέσω καὶ αὔριον τὸ βράδυ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀνάγνωσιν.

Τρόντι τὴν ἐκάλεσε καὶ τὴν ἄλλην ἐσπέραν, καὶ τὴν ἄλλην, καὶ τὴν ἄλλην. . .

Ἐν τούτοις ἡ κυρία Δούμανη ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ βλέπῃ με καλὸν ὄμμα τὴν ἐξοικειώσιν αὐτὴν, ἡ ὁποία ἡμέραν με τὴν ἡμέραν ἐγίνετο μεγαλητέρα. Ἐφάνταζετο ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Λάνδης θάπεκλήρονε χωρίς ἄλλο τὸν ἀνεψιὸν του Ἰούλιον, καὶ ὅτι ἡ κυλοσσιαία ἐκείνη περιουσία θὰ περιήρχετο εἰς τοὺς δύο

μικροὺς τυχοδιώκτας. Καὶ ὅσον τὸ ἐσυλλογίζετο, τόσο περισσότερο τοὺς ἐμίσει καὶ ἐζήτει τρόπον νὰπαλλαχθῇ ἀπὸ αὐτούς.

— Στέλνε μου τὰ ἀσπρόρουχα μετὰ τὴν Μηλιάν, εἶπε μίαν ἡμέραν πρὸς τὴν οἰκονόμον. Ἐνδιαφέρομαι δι' αὐτὸ τὸ κορίτσι καὶ θέλω νὰ με ἀγαπήσῃ ὀλίγον.

Ἐκπληκτός ἡ Πολυξένη, ἐκύτταξε τὴν κυρίαν της, διὰ νὰναγνώσῃ εἰ δυνατόν εἰς τὸ πρόσωπόν της τί ἐσυλλογίζετο. Ἀλλ' ἡ κυρία Δούμανη τῆς ἐστρεψε τὰ ὤτα, μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι ἐζητοῦσε κάτι εἰς τὸ ἐρμάρι της, καὶ ἐπρόσθεσε:

— Πήγαινε, καλὴ μου Πολυξένη, δὲν σε χρειάζομαι πλέον. Στείλέ μου ἐδῶ τὴν Μηλιάν.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἡ Μηλιά εἰσηλθε, μ' ἕνα μεγάλον πανέρι γεμάτον ἀσπρόρουχα, τὰ ὁποῖα ἀράδιασεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

— Θέλετε νὰ μου ὁμιλήσετε, κυρία; ἠρώτησε με συστολῇ.

— Ναί. Διατί δὲν ἔρχεσαι κάποτε νὰ με βλέπῃς; Μοῦ φαίνεται πολὺ καλὴ κόρη, καὶ ἤθελα πολὺ νὰ σε συμβουλεύω καὶ νὰ σε ὁδηγῶ. Ξεύρεις, ἐδῶ εἰς τὴν Λάνδην, οὕτε ὁ κ. Γαζης οὕτε ὁ κ. Δούμανης δὲν εἶνε οἱ κατάλληλοι διὰ νὰ διδάξουν μίαν κόρην τῆς ἡλικίας σου πῶς πρέπει νὰ φέρεται. . .

Ἡ Πολυξένη μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχεις μίαν θείαν εἰς τὸ Παρίσι καὶ ὅτι ἐκεῖ ἐπὶ γαίνεις μετὰ τὸν ἀδελφόν σου, ὅταν σὰς ἡύραν καὶ σας ἔφεραν ἐδῶ. Ἐχεις δίκαιον νὰ ζητῇς τὴν θείαν σου, διότι εἶνε ἡ μόνη στενὴ συγγενὴς πού σας ἔμεινε δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μάλιστα, κυρία! εἶνε ἀδελφὴ τῆς μητέρας μας.

— Μὲ ἄλλους λόγους, δεύτερη μητέρα. Καὶ εἶνε εὐκολον νὰ τὴν εὐρῇτε εἰς τὸ Παρίσι. . .

— Μὰ δὲν εἴχαμε λεπτὰ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ ταξιδί μας. . .

— Σὰς διδω ἐγώ. . . Ὅταν ἔχῃ κανεὶς συγγενεῖς, δὲν εἶνε εὐχάριστον νὰ μὲν με ξένους.

— Ἀλλὰ . . . ἂν ἐφευγα, ἂν ἄφιναι ἔτσι τὸν κ. Δούμανην. . . Τί θὰ ἔλεγε;

— Μπᾶ! τί θὰ ἔλεγε; Τίποτε! Συλλογίσου ὅτι μόλις πρὸ τριῶν μηνῶν σὰς γνωρίζει. Δι' αὐτὸν εἶθε ξένοι . . . καὶ μάλιστα, ἂν μου ὑπόσχεσαι ὅτι δὲν θὰ το πῇς σὲ κανένα, θὰ σου πῶ κάτι, ποῦ θὰ σε καθυστερήσῃ ἄμείως. Ἀλλὰ χρειάζεται ἐχεμύθεια.

— Ἄν εἶνε γιὰ καλὸ τοῦ κ. Δούμανη, σὰς ὑποσχομαι, κυρία, ὅτι δὲν θὰ νοίξω τὸ στόμα μου. . .

— Λοιπὸν, ἄκουσε τί μοι εἶπε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ὁ ἀνδράδελφός μου: «Διατί δὲν πέρνεις κάποτε τὴν Μηλιάν εἰς τὰ δωμάτιά σου; Σὺ ἡμποροῦσες νὰ μάθῃς τοὺς σκοπούς τῆς καλλιτέρας ἀπὸ

ἐμέ. Εἶνε καλὸ κορίτσι! ἐν τούτοις δὲν ἐννοοῦσα νὰ τὴν φορτωθῶ, καθὼς καὶ τὸν ἀδελφόν της, γιὰ πάντα. Ἄν ἡμποροῦσες νὰ της ὑποβάλῃς τὴν ιδέαν νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὴν θείαν της, θὰ της ἐδίδα ἐγὼ ὀλίγα χρήματα διὰ τὸ ταξιδεῖν. . . καὶ ἔτσι θὰ ἦταν πολὺ καλύτερα.

— Ἐτσι σὰς εἶπεν ὁ κύριος Δούμανης, κυρία; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ κάτωχρη.

— Βεβαίως.

— Ἐμένα ὅμως με εἶχε διαβεβαιώσει, ὅτι θὰ μας ἐκρατοῦν ἐδῶ.

— Τότε φοίνεται, ὅτι ἀλλάξε γνώμην, ἀφ' οὗ ἐπεφόρτισεν ἐμὲ νὰ σας δείξω τί πρέπει νὰ κάμετε.

— Καὶ πότε πρέπει νὰ φύγουμε, κυρία;

— Ὑστερ' ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρας τὸ πολὺ. Ἀλλὰ πρόσθεσε νὰ ἡ σου φύγη λέξις ἀφ' οὗ, τι σοῦ εἶπα. Ὁ κ. Δούμανης θὰ δυσχεστεθῇ πολὺ, ἂν μάθῃ ὅτι σοῦ ἐφάνερωσα τὰς σκέψεις του. Πρέπει νὰ φανῇ ὅτι ἀναχωρεῖς ἐκουσίως, μετὰ τὴν θείαν σου. . .

— Θὰ ὑπακούσω, κυρία! . . . ἀλλὰ . . . δὲν ἠξέυρετε πόσον με λυπεῖ αὐτό.

Καὶ ἡ Μηλιά ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Μὴν κλαῖς, κόρη μου, εἶπεν ἡ κ. Δούμανη. Ἀφῆσε νὰ ἰδῇς πόσον καλλιτέρα θὰ εἶσαι εἰς τῆς θείας σου, ἀπὸ ἐδῶ. Ἐλθ, πῆγαινα τώρα . . . καὶ προπάντων σιωπῇ!

— Ἐννοια σας, κυρία. Ὁ πατέρας μου μ' ἐμάθε νὰ κρατῶ τὸν λόγον μου. . . Λοιπὸν δὲν με χρειάζεσθε πεῖα;

— Ὅχι, παιδί μου, πῆγαινε.

Δὲν εἶνε εὐκολον πάντα νὰ κάμνῃ κανεὶς τὸ κακόν. . . Μόλις ἐξήλθεν ἡ Μηλιά, ἡ κυρία Δούμανη μετενόησε δι' ὅ,τι εἶπεν. . . Ἄν ἡ Μηλιά ἔκαμνε λόγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της εἰς τὸν οἶκον ἐσπότην, καὶ ἂν ἐκεῖνος ἀντίστατο καὶ τὴν ἠνάγκαζε νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἐμάνθανε τὴν μηχανορραφίαν. . . ὦ, ποτὲ βέβαια δὲν θὰ ἐσυγχωροῦσε δι' αὐτὸ τὴν νόμην του! Ἀλλὰ πάλιν ἡ Μηλιά εἶχε ὀρκισθῇ με τὴν εὐκρίνειαν νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικόν! Ἐπειτα ὁ κίνδυνος, τὸν ὁποῖον διέτρεχεν ὁ Ἰούλιος ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ξένους, τῆς ἐφάνετο τόσο μεγάλος, ὥστε ὤφειλε νὰ κάμῃ κάθε τρόπον διὰ νὰ τοὺς διώξῃ ἀπὸ τὴν Λάνδην.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Μηλιά, ἀφ' οὗ ἐφύλαξε τὸ πανέρι της, κατέβαινε μελαγχολικὴ τὴν κλίμακα διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δάσος καὶ νὰ κρύψῃ τὴν λύπην της. . . Ὡ, πόσον ὀλίγος ἦτο ὁ εὐτυχὴς καιρὸς, τὸν ὁποῖον ἐπέρασεν εἰς τὴν Λάνδην! . . . Καὶ αὕτη ἐνόμιζεν ὅτι θὰ διήρκει αἰωνίως! . . .

[Ἐπειτα συνέχεια]

ΦΩΤΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

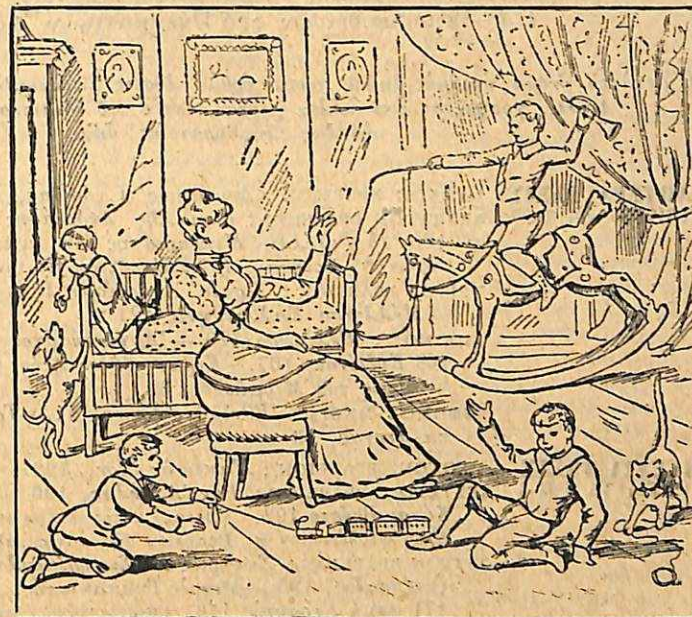
ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΓΙΑΓΙΑ;

— Ἐ Γιάγκο μετὸ ἄλογο, καὶ σὺ Νίκο μετὸ σκυλί, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἡσυχία! Δὲν βλέπετε τὴν γιαγιά σας ποῦ ἀποκοιμήθηκε ἐπὶ τὴν πολυθρόνα; Θὰ τὴν ζυγνήσετε!

Καὶ εἶπαν τὰ παιδιά: — Μὰ ποῦ εἶνε, μαμά; Ἐμεῖς δὲν τὴν βλέπομε καθόλου!

— Καλέ, τί εἶνε αὐτά; Τὴν γιαγιά σας δὲν βλέπετε, Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγιά! Μήπως σὰς ἔχουν κάμῃ μάγια;

Μάγια πραγματικῶς! Ἀλλὰ οἱ φίλοι μας βέβαια θὰ τα λύσουν, μετὰ ὀλίγον κόπον καὶ θανακαλύψουν τὴν κρυμμένην γιαγιάν.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ο ΜΑΖΑΡΙΝΟΣ

Ὁ καρδινάλιος Μαζαρίνος, ὁ περίφημος πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ' (ἐγεννήθη τῷ 1602, ἀπέθανε τῷ 1662) ἦτο μὲν μέγας πολιτικὸς ἀνὴρ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τον ἠμπόδιζε νὰ εἶνε καὶ μέγας φιλάργυρος. Ἐμάζεuen, ἐμάζεuen, ὥς ἂν ἐπρόκειτο νὰ ζήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον αἰωνίως. Εἶχε χρήματα, κτήματα, ἐπιπλά, σκευή, κοσμήματα. Ἀλλ' ἐξ ὅλων τῶν θησαυρῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν περιστοιχίζαν, περισσότερο ἐξέτιμα καὶ ἠγάπα τὰς εἰκόνας του. Ἦτο φιλότεχνος καὶ εἰδήμων, καὶ δὲν ἠγνόει τί μετὰ χρηματικὸν ποσὸν ἀντιπροσώπευε μία πινακοθήκη ἐξ ἀριστουργημάτων ζωγραφικῆς, τὴν ὁποίαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἶχε καταρτίσῃ εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ἐξ ἄλλου εἶχε καὶ μίαν ἀδυναμίαν, κοινήν εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους, καὶ μικροῦς καὶ μεγάλους: ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον. Ἡ ιδέα ὅτι ἐμελλε νὰποθάνῃ, χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ παραλάβῃ μετ' ἑαυτοῦ κανένα ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς, τοὺς ὁποῖους εἶχε συναθροίσῃ εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, — ἡ ιδέα αὕτη τὸν καθίστα δυστυχῇ. Διὰ τοῦτο, κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ ἔτη, γέρον πλέον ἀσθενικὸς καὶ παράλυτος, διέτασσε νὰ τον φέρουν εἰς τὴν πινακοθήκην του, καὶ ἐκεῖ καθήμενος καὶ παρατηρῶν τὰς ὡραιότερας εἰκόνας, — ἐκείνας ἱσως αἱ ὁποῖαι τῷ ἐστοίχισαν ἀκριβέστερα, — ἐψιθύριζε στεναίνων:

— Ἀχ! ἀλλοίμονον! Ὅλ' αὐτὰ θὰ τ' ἀφῃλω ἐδῶ πέρα!

Ἡ λύπη αὕτη καὶ ἡ πρὸς τὰς εἰκόνας του λατρεία, τῷ ἐνέπνευσαν αἴφνης μίαν ὡραίαν ἀπόφασιν: Νὰ δωρήσῃ δηλαδὴ εἰς τὸν βασιλέα τὴν πολὺτον πινακοθήκην του. Τὸ ἐπραξε τῶνόντι, καὶ ἡ πινακοθήκη τοῦ Μαζαρίνου ἀπετέλεσε τὸν πυρῆνα τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου, τὸ ὁποῖον θαυμάζουν ὅσοι ἐπισκέπτονται τοὺς Παρισίους, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ θαυμάσετε καὶ σεῖς ἂν ποτε ἐπισκεφθῇτε τὴν μεγάλην αὐτὴν πρωτεύουσάν.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ—ΨΥΧΗ

Ἐένοιαστὴ κ' εὐθυμὴ γυρίζει
Μὲ τὰ ἐλαφρά της τὰ φτερά
Καὶ μέσα τ' ἐβόησε φτερουγίζει
Ἡ πεταλούδα, μετὰ χαρά.

Μ' ἄμα τ' ἀγγίξῃ τὰ φτερά της
Ἀσπλάχνῃ χερί δυνατὰ,
Φεύγ' ἡ φρεσκάδα κ' ἡ χαρά της
Καὶ χαμηλά, βαρεῖα πετᾷ.

Καὶ ἡ ψυχὴ ἀπ' τὸν οὐρανὸ της
Φέρνει δῶ κάτω δυὸ φτερά:
Τὸ ἕνα λέγεται Ἀθωότης
Καὶ τ' ἄλλο λέγεται Χαρά.

Μ' αὐτὰ, μικροῦλα, τριγυρίζει
Μέσα 'στὰ χάρδια, 'στὰ φιλιά
Κ' εὐτυχισμένη φτερουγίζει
Μέσα 'ς ὄνειρων ἀγκαλιά.

Μ' ἄμα τ' ἀγγίξῃ τὰ φτερά της
Ὁ κόσμος ἀσπλάχνῃ, μ' ὀργή,
Φεύγ' ἡ φρεσκάδα κ' ἡ χαρά της
Καὶ σέρνεται βαρεῖα 'στὴ γῆ.

N. I. XATZIDAKIS

λουσαν Σελήνην, Τὴν τῆς Νυκτός καὶ Χ. Ι. Δραγάτην. — ἡ Ροδίτις Φύσις μετὰ τὸν Γεράσιμον Ἑσπρίν καὶ Διοτὴν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ. — Σέληνος δ' Κε. αὐτὸς μετὰ τὸν Ἑθρικὸν Τυρόν. — ἡ Καλλιρρόη Σταΐχου μετὰ τὴν Mrs Agnes Mauro καὶ Ἰωνικὴν Ἀκτὴν. — ὁ Πόππος Παραγόπουλος μετὰ τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέχνην καὶ Κροκόπεπλον Ἡώ. — ἡ Ἰρις μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Ταπεινὸν Ἰον. Φωτοβόλον Ἀστρόν καὶ Χρυσὴν Ἀκτὴν. — ἡ Μαγεμένη Ἀκρογιαλὴ μετὰ τὴν Φωτεινὴν Μαυρομυχάλην, Ταπεινὸν Ἰον, Μικρὸν Πιανίστα, Ναυαρχὸν Σάμψων καὶ Κάμερ Σόλδαν. — ἡ Τελευταία Χελιδὼν μετὰ τὸν Ψάλλοντα Ρύακα, Φίλιν, Ἰον, Τὴν τῆς Νυκτός καὶ Χρυσόρριαν Πατωλὼν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Νέον Ἑρακλέα (διὰ τὴν σύστασιν θάπηται μὴ δαπάνη ἐκ 15 φρ. κατ' ἔτος, ἡ ὅποια μὴ φαίνεται ἡ λαστιδίου περιττὴ ἔσται ἀκαλλόν) Λευκὴν Περιστερὰν (ἔσται τὸ τετράδιον) Τελευταίαν Χελιδὼνα (εἶνε δικαίωμα τοῦ συμπληροῦντος τὸ τετράδιον νὰ μὴ φανερῶσιν οὐτε τὸ νομὰ του οὐτε τὴν διαμονὴν του, καὶ ἀντ' αὐτῶν νὰ γράψῃ ψεύματα—νόστιμα ὅμως) Τριόπιον Ἀπόλλωνα (ἔσται) Ἰριδα, Μαγεμένην Ἀκρογιαλίαν, Φάλοστα (δὲν εἶδα πούθεν νὰ μου γρίψῃς διὰ τὸ Γραμμάτιον προωρίζεις διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων) μόνον ἀφ' οὗ ἔλαβα τὴν δευτέραν ἐπιστολὴν σου, ἔβαζα καὶ ἀνεκάλυψα τὴν σημείωσιν γραμμένην μετὰ μολύβι ἀπὸ πίσω εἰς τὸ φύλλον τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων) Ἀρατόν (δὲν σου φάνηκε πού ξεχρόνισα ἐπὶ Φάληρον; θέλεις νὰ μὴ τὸν πάρῃς καὶ εἰς τὴν Χώραν τῶν Μακάρων;) Ἑλληνικὸν Τορπιλοδόλον (ὥραία ἡ ἰδέα σου νὰ γίνῃ Ὑμνος διὰ τὴν Εἰκοσαετηρίδα, καὶ θὰ τὴν βάλῃς εἰς ἐνέργειαν) Κανκασίαν (χαίρω πολὺ) Μακρολέξαν (ἔτελειώσαν ἡ γράμματα; τὸ Σύμπαν δὲν τὸ ἤξεύρω;) Φίλ-Μοῦ-Ἀλ (καὶ τὰ δύο μυθιστορήματα, ἡ μάλλον καὶ τὰ τρία μαζί μετὰ τὸν Γιούλιερ — θὰ διαρκέσουν ὅλον τὸ ἔτος) Σκαριδάκι, Ἀρράτο Γουρουνόπουλο (τὸ ὁποῖον εἶχε μίαν ἀνυπομονησίαν ἕως νὰ μάθῃ διατί ἐστάθη ἔξαφνα (ὡς Ἀλβανός) 1) Χειμωνιτικὴν Διακάδα (ἂ, μπᾶ! μπᾶ! σ' ἐγέλασαν) ὁ Ἀναγίας εἶνε ... ὁ Ἀναγίας) Φιλάμωνα, Ἰσπότην Γουλιέλμον (καὶ διατί δὲν λέγεις νὰ σου στέλλουν τὸ φυλλάδιον εἰς τὸ Λύκειον; μήπως ἀπαγορεύεται;) Ναυτοπούλαν, Ἑλληνοπούλαν, Ἀγγερὶν (θερμότατα συγχαρητήρια διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἀγαπητῆς ἀδελφῆς σου) τάχιστα θὰ ληφθῇ φροντίς περὶ τῶν καθυστερουμένων Μ. Μυστικῶν) Δούσιον (ἀπαντοῦσα εἰς ἐπιστολὴν τῆς ἀδελφῆς σου, δι' ἧς μοῦ διεβίβαζες ἀσπασμούς) Θέλπουσαν (εἰς τὴν Κόλασιν; ὅχι δὲ καὶ τόσον πολὺ) Ἀμνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου (ἔσται) Ἀσπὶρ Λαγονθάκι (σοῦ ἔσται μίαν Δέσμη) Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας (φαντάζομαι τὴν χάριν σου ὅταν εἶδες ἔξαφνα τὸν καλὸν παπποῦν σου) Γ. Ἀλεξανδρόπουλον, Πεζοαὐτὴν (πολὺ καλὸν μοῦ ἐφάνη τὸ ποίημά σου, μ' ὅλα τὰς ἐλλείψεις) Τί με μέλει (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐξοπθῶμα εὐχαρίστησεν τὸν κ. Ἀβλιγὸν διὰ τὴν κολακευτικωτάτην του Γνώμην) Χρυσολαμπὴ Ἀστέρ (μὰ τί ἔγινες;) Νικόλαον Δεκαβάλλον (δὲν ἐνθυμούμαι πλέον) Καλλιόπην Παπαρικόλην (ἔσται) Ποτούλαν Κυριακοπούλου (ἔσται) Μαρίαν Στοβαρτ. Ἀρχιναυαρχὸν Θεμιστοκλέα (λοιπὸν ἂς ἐλπίσωμεν ὅλοι οἱ Διαγωνισμοὶ εἶνε καλοὶ, ἀλλ' ὁ χρόνος δὲν ἐπιτρέπει νὰ κάμνωμεν περισσοτέρους) Ἀστερόσσαν Νύκτα (τὸ ἔσται ταχυδρομικῶς ἵσως τὸ λάβῃς ἀργότερα, διότι συμβαίνουν συχνὰ τὰυτὰ ἀργοπορίαι) νὰ με εἰδοποιήσῃς) Βυπεδοκλέα κτλ.

Εἰς ὁδὸς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 7 Νοεμβρίου.

Ο γάρτες τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφῇ μας εἰς φοκίλους, ὡς ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται σφ 1.

360. Δεξιγρίφος.

Εἰς θεὸν ἂν προσκολλησῇς
Μίαν νῆσόν μας γνωστήν,
Χωρὶς κόπον θάναστέης
Ἐν ἄρχαίον ποιητήν.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Π. Δρίδα

361. Συλλαβόγριφος.

Δύο νότες μουσικῆς—καὶ ἐνὸς πουλιῶ φωνή,
Δείχνουνε τὴν κεφαλὴν—τὴν ἐντέλεια γυμνῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κατράπικης

362. Ἀναγραμματισμός.

Τὴν οὐρὰ μετὰ τὸ κεφάλι
Ἐναλλάξ ἐνὸς συνδέσμου
Μεταθέσεις, καὶ προβάλλει
Ποῦδ βουνό, σὺ πλέον πῆς μου!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τελευταίας Χελιδόνας

363. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.

1. Τὸ πρῶτόν μου ἐδόξεσεν τὸ Κράτος τῆς Γαλλίας.
2. Τὸ δευτέρον μου θὰ εὐρῇσεις τὰς ἀντωνυμίας
3. Τὸ τρίτον μου μικρὸν νησί πού μοις θὰ τὸ [εὐρῇς].
4. Τὸ τέταρτόν μου ματοχὴ πού εὐκολα θὰ εὐρῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

364. Βέλος.

Νὰ συμπληρωθῶν οἱ κάθετοι ἄστε-
ρίσκοι ὥστε νὰποτελεσθῇ τὸ ὄνομα
ἀρχαίου ἥρωος ἢ στρατηγοῦ τοῦ Μ.
Ἀλεξάνδρου τὴν αἰχμὴν τοῦ βέ-
λους θάποτελέσουν δύο λέξεις (ἐν ἐ-
πίρρημα χρονικὸν καὶ ἐν ἐπιθεβαιω-
τικόν), ἐκάστη τῶν ὁποίων θάποτε-
λῇται ἐκ τριῶν στοιχείων, ὥστε τὸ
ἐν τῷ μέσῳ κοινὸν θὰ χρησιμεύῃ ὡς
τελικὸν τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ὡς
ἀρχικὸν τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ. Κατὰ τὴν
αὐτὸν τρόπον, κάτω, συμπληρωμέ-
νων τῶν στοιχείων, θάποτελεσθῶν 8 λέξεις. ἢ-
τοι δεξιὰ : 1, συνήθης προστακτικὴ. 2, Πρῶ-
σωπον τῆς Γραφῆς. 3, πρόθεσις. 4, Νῆσος. — Ἀ-
ριστερὰ : 1, σύνδεσμος. 2, χρονικὴ διαίρεσις,
3, μέλος τοῦ σώματος. 4, ἀντωνυμία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἑρακλείου

365. Κρυπτογραφικόν.

- 1 2 3 4 5 6 7 4 8 = Ἀρχαία Ἑλληνικὴ πόλις
- 2 4 8 6 8 = Ἀσθμα.
- 3 4 7 4 5 5 6 8 = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.
- 4 5 5 6 8 = Ζῶον.
- 5 6 7 6 8 = Μέρος τῆς Γῆς.
- 6 8 8 1 = Ὅρος.
- 7 4 5 6 8 = Συστατικὸν τοῦ σώματος.
- 8 1 2 6 8 = Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σκαριδάκι

366—367. Μεταμορφώσεις.

7. — Ἡ Νῆσος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πόλις.
5. — Ἡ Ἀἰεὶς δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Βόδις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

368—372. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς εἰσὶν ὅσοι γράμματα εἰ-
κάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάν-
τοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουν ἄλλας τόσας λέξεις:
Πόρος, ἄρσις, δρόμος, ἀδελφός, φύλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Αἰσίου

373. Λογοπαίγνιον.

Ποῖα πόλις γράφεται μετὰ κᾶππα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσόρριου Πατωλῶ

374. Μεθοδοιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος.

- 1, Ζῶον. 2, Πόλις τῆς Μικρῆς Ἀσίας. 3, πόλις τῆς Ἰταλίας. 4, Νῆσος. 5, Σύνδεσμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λιουκού Ἐλέφαντος

375. Πρόβλημα.

Μῖς κλίμακος ὅταν ἀνέρχεται τις τὰς βαθ-
μίδας ἀνὰ δύο, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὑπολείπεται
μία· ὅταν ἀνὰ τρεῖς, ὑπολείπονται δύο· ὅταν
ἀνὰ τέσσαρες, ὑπολείπονται τρεῖς· ὅταν ἀνὰ
πέντε, ὑπολείπονται τέσσαρες, καὶ οὕτω καθε-
στῇ. Ἀλλ' ὅταν τὰς ἀνέρχεται ἀνὰ ἑπτὰ, (ἐννο-
εῖται ὅτι ὁ ἀναβαίνων θὰ εἶνε ὁ Γίγας τοῦ Γι-
ούλιερ) δὲν ὑπολείπεται οὐδεμία. — Πόσας
βαθμίδας ἔχει ἡ κλίμαξ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγινάϊας Ἀθηνᾶς

376. Φωνηεντόλιπον.

★★ χλ-πρκς-πσχζν-μθς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πεηνοῦ τῆς Ερῆμου

377. Ἑλληνοδοῦμφωνον.

αη-αη-ισαι-εο-αο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μελαγχολικοῦ Ναύτου

378. Γρίφος.

ΜΕΤΡ=προ ΤΠ=Η.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσιού

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18 καὶ 25 Ιουλίου ἔ. ε.

390. Ταῶς (τὰ, ὡς). — 391. Πῶμα, πῶ-
μα. — 392. Ὅσσα, ἄσος. — 393. Μῖσος, μῖσός.

394.

Δ	Ν	Ρ	Κ
Α	Τ		Λ
Ν	Ε		Υ
Ι	Μ		Α
Α	Ι		Σ
Σ	Ι	Κ	Ι
Ι	Ν	Ο	Σ

396.—397. 1, Πῖτε ἀπέθα-
νεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος; Πό-
σον ἐτῶν; 2, Ποῖος ἐθραβεύθη
εἰς τὴν Ἑκτὴν Κυριακὴν; — 398. — 400. 1,
Πῶλος, Βῶλος, βέλος, ἔλος, ὄλος, ὄρος, ἄρος,
ἄρσις, ἄρσις. 2, Ἀρκτος, ἄρτος, Ἄρνος,
Αἶνος, οἶνος, ὄνος. 3, Λάρος, Πάρος, πόρος,
ὄρος, ὄσος, σός, σῆς, μῆς. — 401.—403. Τῇ
προσθήκῃ τοῦ γράμματος χ, σχηματίζονται αἱ
λέξεις: βράχος, χαλκός, χνούς, χεῖλος, φύκος.
— 406. ΡΗΝΟΣ (1, Σῦρος. 2, Δαμῆτρα.
3, Μίνως. 4, Μεσολογγιον. 5, ψεύστης).

407. Κομήτης (κόμη, τῆς). — 408. Λίρος,
Πάρος, φάρος, χάρις, βάρος. — 409. Ἐρις.

410. ΑΓΙΑ [αγία, ἀνία, ἀμὴν, ὄραφ.
ΑΝΙΑ γὰ, ἵνα, αἶμα, ἀήρ, νά].
ΔΜΗΝ 411. Α Λ Α Σ
ΑΡΑΨ Ρ Α Ο
Β Β Ι

412.—416 Γινόμενης τῆς ἀν-
ταλλαγῆς διὰ τῆς λέξεως ἄρα,

Τ	Ν	Κ
Κ	Ι	Η
Α	Α	Σ

σχηματίζονται αἱ λέξεις: κα-
τάρ, ἀραία, μαρμάριν, τιάρα, Α Α Σ
ταράχη. — 417.—419. 1, Ὁ
κῆρος παράγεται ὑπὸ τῶν μελισσῶν. 2, Ἀργία
μήτηρ κακίας. 3, Πῆ μου πόσιος φίλους ἔχει-
ν ἂν σου πῶ ποῖο δρόμο τρέχεις. — 420. Πάτιν
Ἰωάννης, διότι δὲν ἠρώτησα διὰ τὸ ἐπώνυμον.
— 421. Δόξαν ρεμβάζων μὴ φανῇς, Σόλων
λάβε συμβολόν. — 422. ΜΑΔΑΚΑ, ΕΛΕΦΑΣ,
ΜΥΚΑΛΗ (1, ΜΕΜΠρις. 2, ΑΛΥς. 3, ΛΕ-
Κίνη. 4, ΑΦΑίρεσις. 5, ΚΑΛαμος. 6, Α-
ΣΗρ). — 423. Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐστὶ ἐγκρί-
τως δοθέν. — 424. Περὶ πλείονος δόξαν καλὴν
ποιῶν ἢ πλῆτον μέγαν καταλιπεῖν. — 425. Τῷ
δυστυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα.